

متن نامه آیت‌الله قاضی که رهبر انقلاب به آن اشاره کردند

حضرت آیت‌الله خامنه‌ای در ابتدای دیدار با اعضای مجلس خبرگان رهبری، درباره‌ی اعمال و مراقبت‌های وارد شده در ماه ذی‌القعدة نکاتی را بیان کردند.

حضرت آیت‌الله خامنه‌ای در ابتدای دیدار با اعضای مجلس خبرگان رهبری، درباره‌ی اعمال و مراقبت‌های وارد شده در ماه ذی‌القعدة نکاتی را بیان کردند.

به گزارش خبرگزاری دانشجویان ایران (ایسنا)، مقام معظم رهبری در ضمن این نکات به نامه‌ای از مرحوم آقای قاضی اشاره کردند و گفتند: «مرحوم حاج میرزا علی آقای قاضی رضوان‌الله علیه در ورود ماه ذی‌القعدة یک مکتوبی، نامه‌ای دارند به دوستانشان، به مریدانشان و شاگردانشان که در این کتابی که شرح حال ایشان است، درج شده است... یک قصیده‌ی خیلی شیوایی ایشان انشاء می‌کند که اول آن این است: «تنبه فقد وافتکم الاشهر الحرم». این قصیده را ایشان مفصل گفته‌اند؛ و توصیه‌هایی دارند نسبت به شاگردانشان. فرصتی است برای ما، برای مردم که ان‌شاءالله از برکات این ماه - که آغاز سه ماه متوالی حرام است - بهره ببریم.» متن کامل نامه‌ی ایشان به همراه ترجمه‌ی اشعار عربی به نقل از جلد نخست کتاب آیت‌الحق که مورد اشاره‌ی رهبر انقلاب قرار گرفته بود از این قرار است:

بسم‌الله‌الرحمن‌الرحیم

الحمد لله رب العالمین، والصلاة والسلام على الرسول المبین و وزیره الوصى الامین، و ابنائهما الخلفاء الراشدين، و الذرية الطاهرين و الخلف الصالح و الماء المعین، صلی‌الله و سلم علیهم أجمعین.

تنبه فقد وافتکم الأشهر الحرم تیقظ لکی تزداد فی الزاد و اغتنم

ترجمه: بیدار باش که ماه‌های حرام فرا رسیده‌اند؛ شب‌زنده‌داری کن تا بیشتر بهره‌مند شوی و فرصت‌ها را غنیمت بدان.

فقم فی لیالیها و صم من نهارها لیشکر إله تم فی لطفه و عم

ترجمه: شبها بیدار شو و روزها روزه‌داری کن، جهت سپاس از خدائی که نعمت و لطف او فراگیر بوده است.

و لا تهجعن فی اللیل إلا أقله تهجد و کم صب من اللیل لم ینم

ترجمه: فقط پاسی از شب را بخواب و بقیه را در خواب و بیداری باش، چون عاشقان (ایشان را روش خواب چنین بود که

چندین بار تا صبح برمی‌خاستند و نماز می‌خواندند و بار آخر نمازهای شفع و وتر و فریضه را انجام می‌دادند)

و رتل کتاب الحق و اقراه ماکتا بأحسن صوت نوره یشرق الظلم

ترجمه: کتاب خدا را تلاوت نما و آن را با تأمل قرائت کن، با بهترین صداها که نور آن تاریکی‌ها را روشن می‌گرداند.

فلم تحظ بل لم یحظ قط بمثله و أخطأ من غیر الذی قلته زعم

ترجمه: که نه تو و نه دیگران هرگز مانند آن را نخواهند یافت و هرکس غیر از این گوید در اشتباه است.

و سلم على أصل القرآن و فصله بقية آل الله کن عبده السلم

ترجمه: بر قرآن و آنان که بدان عمل نموده و آن را تشریح نمودند، این وابستگان به خدا، درود فرست و بنده‌ی خدا باش.

فمن دان للرحمن فی غیر حبهم فقد ضل فی إنکاره أعظم النعم

ترجمه: هرکس بخواهد بدون عشق ورزیدن به خاندان نبوت (علیهم‌السلام) به خدا نزدیک شود حتماً گمراه شده است، به خاطر

نادیده گرفتن بزرگترین نعمت خداوند متعال.

فحبهم حب الإله استعذبه هم العروة الوثقی فبالعروة اعتصم

ترجمه: عشق به ایشان عشق به خداست، پس به آنان پناه ببر که ایشان ریسمان مستحکم هستند.

و لا تک باللاهی عن القول و اعتبر معانیه کی ترقی إلى أرفع القمم

ترجمه: از قرآن غافل مباش و از معانی آن پند و درس بگیر تا به مکانهای رفیع برسی.

علیک بذکر الله فی کل حالة و لا تن فیهِ لا تقل کیف ذا و کم

ترجمه: همواره ذکر خدای گو، بدون حد و مرز، و هرگز تردید به خود راه مده.

فهذا حمی الرحمن فادخل مراعیاً لحرماته فیها و عظمه و التزم

ترجمه: که آن‌ها (ماه‌های) رحمت خداوندی‌اند، پس با حفظ حرمت و رعایت بر آنها وارد شو و آنها را بزرگ شمار و خود را بر

آنها متعهد دان.

فمن یعتصم بالله یهد صراطه فإن ربی الله یا صاح فاستقم

ترجمه: هرکس به خدای متعال متوسل شود، به راه راست خدا هدایت خواهد شد، دوست من! هرگاه الله را خدای خود نامیدی

دیگر استوار باش (و به راه خود ادامه بده).

خداوند متعال فرماید: «وَمَنْ يَعْتَصِمْ بِاللَّهِ فَقَدْ هُدِيَ إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ» (هرکس به دین خدا متمسک شود محققاً به راه

مستقیم هدایت یافته است) (آیه ۱۰۱ آل عمران)؛ و فرمود: «وَأَسْتَقِيمُ كَمَا أُمِرْتُ»؛ و فرمود: «إِنَّ الَّذِينَ قَالُوا رَبُّنَا اللَّهُ ثُمَّ اسْتَقَامُوا

تَتَنَزَّلُ عَلَيْهِمُ الْمَلَائِكَةُ» (آنان که گفتند خدای یکتا است و بر این ایمان ماندند فرشتگان بر آنان نازل می‌شوند) (آیه ۳۰ فصلت)

برادران عزیز هوشیار باشید-خداوند شما را توفیق طاعت دهد-که وارد ماه‌های حرام می‌شویم؛ نعمت‌های خداوند بر ما چه بزرگ و کامل است؛ آنچه-قبل از هر چیز- بر ما واجب است توبه‌ای همراه با شرط و شروط مخصوص به خود و نمازهای معروف به آن، و آن‌گاه دوری جستن از گناهان کبیره و صغیره در حد توان است.

پس شب جمعه-در شب جمعه یا روز آن-یا روز یکشنبه نماز توبه را به پا دارید و سپس آن را روز یکشنبه دوم ماه تکرار کنید. (شاید در آن هنگام روز یکشنبه با دوم ماه مصادف بوده است-مترجم)

سپس مراقبت صغری و مراقبت کبری، محاسبه و معاقبه را به آنچه شایسته‌تر است و آن طریق که بهتر است انجام می‌دهید، که در آنها یادآوری و تذکر است برای کسانی که خواهان یادآوری و دارای ترس می‌باشند؛ سپس از صمیم قلب نیت کنید و بیماری‌های گناهان خود را معالجه نمائید و به‌وسیله استغفار نابسامانی‌های درون خود را سامان دهید.

و بپرهیزید از هتک حرمت‌ها. زیرا هرکس چنین کند، اگرچه خداوند کریم او را هتک نکند، اما از او هتک حرمت خواهد شد. چگونه می‌توان دلی را که شک و شبهه پریشان نموده است رها کرد و آن را به راه راست هدایت نمود و آن را از سرچشمه زلال سیراب کرد؛ باید از خدا کمک بگیریم که اوست بهترین یاری‌دهنده.

۱. خود را به انجام فرائض در بهترین اوقات آن، با نوافل آنکه مجموعاً پنجاه و یک رکعت می‌شود، مکلف نمائید. و اگر ممکن نشد چهل و چهار رکعت بخوانید. و هرگاه گرفتاری‌های دنیوی شما را مشغول داشت این نباید کمتر از نماز (اوایین) که همان هشت رکعت نافله ظهر است، باشد.

۲. نوافل را بجا آور مخصوصاً نماز شب را که چاره از آن نیست. عجب می‌دارم از آن‌کس که کمال می‌طلبد اما شب‌زنده‌داری نمی‌کند. سراغ نداریم که کسی بدون آن به کمالاتی رسیده باشد.

۳. قرآن کریم را با صدای نیکو و حزن‌انگیز به هنگام شب تلاوت نمائید که شراب مؤمن است.

۴. وردهای معمول را که همواره در اختیار شما است انجام دهید و سجده‌ی معروفه را از پانصد تا یک هزار ملازم باشید.

۵. همچنین به زیارت هرروزه حرم مبارک حضرت علی (علیه السلام) -برای کسانی که مجاور هستند- و رفتن هرچه بیشتر به مساجد معظمه و سایر مساجد ملتزم شوید، که حالت مؤمن در مساجد مانند ماهی است در آب.

۶. و هرگز بعد از نمازهای واجب تسبیح حضرت صدیقه (صلوات‌الله علیها) را ترک نکنید که آن ذکر کبیر است و لااقل در هر مجلسی یک دوره آن ترک نشود.

۷. و دعای فرج جهت ظهور حضرت حجت (صلوات‌الله علیه)، به هنگام قنوت و تر بعد از نوافل شب و بلکه در هر روز و در همه دعاها، از ضروریات است.

۸. خواندن زیارت جامعه-منظور جامعه کبیره است-در هر روز جمعه از دیگر ضروریات است.

۹. تلاوت قرآن کریم کمتر از یک جزء نباشد.

۱۰. دوستان نیکوکار را زیاد ملاقات کنید، که آنان برادران راه و همراهان تنگه‌ها هستند.

۱۱. و اهل قبور را به هنگام روز، یک در میان، زیارت کنید؛ شب به زیارت قبور نروید.

ما را چه به دنیا که مغرور بدارد ما را؛ آن ما را گرفتار نموده و به خود می‌کشاند، در حالی‌که از آن ما نیست. طوبی و خوشی دائم برای کسانی که بدن‌های آنها در عالم خاکی است اما دل‌هایشان در لاهوت (یعنی در عالم احدیت و عزّ پروردگار) است؛ آنان عده محدودی هستند اما واقعیت و اصالت آنها بیشتر و افزون‌تر است.

من آنچه را می‌شنوید می‌گویم و از خدا آمرزش می‌طلبم.